

tilsynsopgaverne er fordelt på en række forskellige instanser.

Disse forhold indebærer, at det i visse tilfælde kan være noget uklart, hvilke regler der er gældende for virksomheden, at der er risiko for overlappinger både i gældende regler og i det førte tilsyn, samt at visse forhold ikke kan påses i det omfang, det er ønskeligt.

Hovedformålet har derfor været at søge sikkerhedsreglerne samlet i et enkelt, overskueligt sæt af regler og at søge tilvejebragt en koncentration og samordning af tilsynsfunktionerne.

Da kontinentalsokkeloven ikke gælder for søterritoriet, hvor dansk lovgivning umiddelbart finder anvendelse, såfremt den ikke efter sig eget indhold er begrænset til landområdet, og da loven i øvrigt ikke hjemler mulighed for at etablere en samlet regulering for disse anlæg, er det fundet påkrævet at søge sådan hjemmel tilvejebragt.

For så vidt angår virksomheden under eneretsbevilling af 8. juli 1962 til efterforskning og indvinding af kulbrinter m. v. bemærkes, at bevillingshavere i henhold til undergrundsloven er omfattet af og må efterleve en lovgivning med et sikkerhedsmæssigt sigte på samme måde, som de er omfattet af gældende ret i øvrigt.

Kontinentalsokkelkonventionen af 1958, som i maj 1963 ratificeredes af Danmark, hjemler Danmark ret til fuld suverænitet over soklen for så vidt angår undersøgelser efter og udnyttelse af naturforekomsterne på havbunden og i undergrunden. Det er nærliggende at antage i lighed med, hvad man fra norsk side har gjort gældende, at konventionen giver kyststaten jurisdiktion for så vidt angår al virksomhed i forbindelse med efterforskning og indvinding af naturforekomsterne på havbunden og i undergrunden. Der er således næppe særlige folkeretlige grænser for statens ret til at gennemføre en retlig regulering for anlæg med de oven for angivne formål. Kyststaten har således hjemmel til både helt at forbyde og at opstille detaljerede vilkår for undersøgelse efter og udnyttelse af forekomsterne på soklen. Ligeledes har kyststaten hjemmel til at give og håndhæve bestemmelser om tvang over for den, som uberettiget foretager efterforskning eller indvinding på soklen, eller som i sin virksomhed ikke overholder gældende regler eller fastsatte vilkår.

Kapitel 2 om sikkerhedsmæssige regler for havanlæg indeholder i vidt omfang rammebeføjelser for energiministeren til fastsættelse af regler om sikkerheds-, sundheds- og miljømæssige forhold, jfr. § 5. Desuden bemyndiges ministeren til at fast-

sætte regler om henholdsvis bemandingsforhold og beredskab, jfr. § 6, stk. 4, og § 8, stk. 2.

Forslaget tilsigter herved at skabe det fornødne grundlag for energiministeren til at tilvejebringe et samlet og mere enkelt og overskueligt sæt af sikkerhedsmæssige regler.

På alle områder, som ikke reguleres af forslaget, er retsstillingen i forhold til tidligere uændret. Forslaget træder i første række istedet for arbejdsmiljøloven og søfartslovgivningen. I det omfang loven ikke på grund af sit geografiske anvendelsesområde gælder, er søfartslovgivningen dog udtrykkelig opretholdt efter § 22, stk. 2. Det er hensigten, indtil særlige regler om sikkerheds-, sundheds- og miljømæssige forhold på havanlæg fastsættes efter § 5, at lade de hidtil gældende regler finde anvendelse i en overgangsperiode ved i medfør af § 23 at udstede en bekendtgørelse herom.

Der vil efter bestemmelsen i § 5, stk. 2, ved udarbejdelsen af regler efter § 5, stk. 1, blive lagt vægt på, at der i det mindste tilvejebringes et til efter arbejdsmiljøloven svarende sikkerheds- og sundhedsmæssigt niveau.

Regler om borevirksomhed kan vanskeligt udformes uden gennem et tværressortmæssigt samarbejde. Den nødvendige samordning med de øvrige berørte myndigheder søges tilvejebragt gennem koordinationsudvalget, jfr. § 10. Det er derfor foreslået, at udvalgets udtalelse skal indhentes, før nærmere regler fastsættes. For at tilgodese arbejdsmarkedets parterers interesser i forbindelse med fastsættelsen af regler er det foreslået, at koordinationsudvalget tiltrædes af arbejdstager- og arbejdsgiverorganisationer ved opfølgningen af den tekniske udvikling og fremsættelse af ønsker og forslag vedrørende forhold, der er omfattet af loven, samt ved afgivelse af udtalelser om udarbejdelse af regler i henhold til denne lov.

Efter forslaget kapitel 3 er tilsynet med overholdelsen af denne lov og de regler, der udfærdiges i henhold til loven henlagt til energiministeren. Herved opnås den af det i 1976 nedsatte udvalg foreslåede koncentration af tilsynsfunktionerne.

Det må imidlertid forudses, at faglige og ressourcemæssige hensyn gør det nødvendigt i vidt omfang at delegerer tilsynsbeføjelsen til de myndigheder, som hidtil har ført tilsyn med denne virksomhed, således især energistyrelsen og skibstilsynet.

Samordningen af tilsynsfunktionerne, som den forudsatte delegation af ministerens tilsynsbeføjelser nødvendiggør, er tilsikret ved, at ministeren som øverste administrative instans har sædvanlige instruktionsbeføjelser, ligesåvel som beslutninger